

Otonauterne

Kubebeboer Waz-1413 lagde hovedet tilbage og stirrede op mod den mørke himmel. Han rystede let på hovedet og trak vejret dybt. Det var nu. Ikke flere tests og ikke flere udsættelser. Alle forhold var perfekte. Han bevægede sig langsomt op af den lange rampe og nød hvert et øjeblik. For enden af rampen ventede fartøjet, som ville føre ham mod uanede højder eller slå ham ihjel. *Måske begge dele?*

De sidste tre år havde alt drejet sig om dette tidspunkt, og han så venner og familie stå langs rampen med stolte men bekymrede miner. Han vinkede glad til dem og bevægede sig beslutsomt videre op af rampen. Hans co-pilot og gode kammerat Mercosat var lidt bag ham og havde ikke lige så travlt. Waz forstod det godt. For ti minutter siden krammede han sine små og kyssede dem farvel og på gensyn.

For enden af den bioluminiscens-oplyste rampe truede åbningen til fartøjet som en mund, der ville sluge de to modige og stålsatte otonauter. Waz og Mercosat stoppede op lige før åbningen og kiggede på hinanden. De nikkede begge og vinkede en sidste gang til den store forsamling af civile nedenfor rampen. Waz mærkede en sidste gang på fartøjets glatte, matsorte skal og kiggede op mod himlen igen. Der var ingen trafik. Ikke et eneste lysspor. Der var fri bane, og de næste par timer kunne ændre hans liv for altid. Han gjorde dette for forskningen, men det var også for ham selv.

Mercosat satte sig i kommandostolen og begyndte at køre de præliminære affyringslister igennem. De havde øvet dette tusinde gange, og de to venner og kolleger kørte effektivt ned over alle tjeklisterne og lavede til sidst de obligatoriske OK-meldinger for iltmætning og tryk i kabinen.

Der var mange, mange forhindringer, som skulle overvindes for at opnå succes: den rette hastighed, det faldende tryk, voldsomme temperaturforskelle og alt det ukendte. Der havde været masser af eksperimenter, og flere uafhængige teams var kommet længere og længere op, men det var netop eksperimenter med fokus på forskellige detaljer. Dette var alvor. Det var nu, at alle trådene skulle samles og ikke én måtte bryde.

Dagene havde været fyldte med træning. Fysisk træning om morgenen og simulationsøvelser om eftermiddagen. Om aftenen var der typisk nogle tekniske ændringer, som de blev briefet om. Det var fantastisk at være en del af og Waz følte at dagene flød sammen.

Selv om det var det, han havde drømt om og mere til, så havde det også nogle konsekvenser. Hans kæreste magtede ikke at leve med den evindelige træning.

“Kig på mig,” sagde Misa tit. “Jeg er lige her, og alligevel stirrer du op hele tiden!” Han kunne huske den sidste gang, de var henne og se en film på sportsarenaen sammen. Misa puttede sig ind til Waz og spurgte: “Er det ikke bare en fantastisk film?” Han hørte det slet ikke og sad bare med nakken tilbage i sædet og stirrede op. Hun kiggede længe på ham, og til sidst slog hun ham i siden og skyndte sig væk. Waz blev forskrækket og sprang op. Han indhentede Misa, men hun rystede ham af sig og tog hjem uden at sige et ord. Det var sidste gang, de var sammen. Han havde kontaktet hende et par gange, og hun ønskede ham held og

lykke med projektet. Det lød som om, hun havde grædt, men det nyttede ikke at spørge. Han vidste jo godt, at han ville vælge hende fra til enhver tid.

Et par dage før opsendelsen havde Waz og Mercosat holdt en fest og samlet deres familier. Mercosats onkel havde rådet dem til hoppe fra, mens tid var.

“Det skal nok blive spændende drenge,” sagde onklen og tilføjede: “Og så dør I!”

Waz grinede bare af ham og klappede Mercosat på skulderen.

“Hva’ så Merco, tror du, vi ender med vrangen ud?” fulgte Waz op og fortsatte: “Vi ved godt, det er farligt. Det her er bare større end os og alle andre, som deltager i projektet. Det er historie, vi er ved at skrive lige nu!”

“Jeg kan også fortælle om en nysgerrig kollega, jeg engang havde. Han er også historie nu,” sagde hans onkel tørt og nikkede rundt til hele bordet. “Død,” sagde han og kiggede længe på de to venner. Da de ikke reagerede, forsøgte han at sætte trumf på: ”Øjnene poppede ud,” forstår I?

“Tak for rådet onkel,” sagde Mercosat høfligt og bad om flere grøntsager.

“Hrrmmfff,” svarede hans onkel.

Waz kiggede på Mercosat og grinede.

“Hvad?” sagde Mercosat med et uskyldigt udtryk og proppede en kæmpe bid ind i munden.

“Raketten vælter til den ene side, Tykke.” Waz lod som om, han var ved at falde ned fra stolen.

“Hold dog kæft, Waz. Hvad vil de gøre? Det er os to. Beslutningen er truffet. Jeg gider ikke passe på min vægt to dage inden, vi bliver skudt op i himlen. Hvis vi klarer den, så er jeg en helt. En tyk helt. Det bliver dejligt. Hvis vi ikke klarer den, så kan det vist være lige meget, ikke?”

Mercosats den mindste trak Waz i ærmet og spurgte: “Vil I tage noget med fra himlen til mig?”

“Ja, en helt masse billeder, søde pige. En helt masse billeder,” gentog Waz. “Vi kan ikke tage andet med, for vi kan ikke komme ud af kapslen, forstår du?” Den lille pige kiggede længe på ham og spurgte så, om der var mere slik. Waz grinede og pegede i retningen af dessertbordet. Han lænede sig tilbage og kiggede op i loftet. Det var som om, alt lyd i rummet forsvandt, og han så sig selv svæve i kabinen i det store ukendte. Han lukkede øjnene et kort øjeblik og forestillede sig, hvordan turen ville blive.

Efter en lang nat med ikke ret meget søvn var dagen endelig kommet. De to venner sad klar i stolene og lyttede på alle teknikernes tjeklister over kommunikationsanlægget. Efter godt en times forberedelse startede nedtællingen, og i bunden af deres fartøj kunne de mærke motoren starte. Efter det første tunge ryk fra motoren ved tænding, var der de første par minutter ikke rigtig nogen tydelig fornemmelse af, at de var kommet godt undervejs. Farten steg kun langsomt, og de monotone opdateringer fra basen rullede rytmisk ind i deres lyttekapsler. Ret hurtigt ændrede dette sig dog. De kunne efterhånden tydeligt fornemme, at fartøjet blev påvirket af forandringen i trykket. Indtil videre var det helt indenfor rammerne af, hvad de

havde forventet. De fleksible moduler gav sig og tilpassede sig tilsyneladende trykfaldet uden problemer. De var selvfølgelig også kun ca. halvvejs mod det uendelige. De var stadig ikke højere end proberne allerede havde været tidligere i projektet. Ingen levende væsener havde dog været så højt oppe før.

Fra nu af var det komplet ukendt, hvad der ville ske i forhold til tryk og modstand på fartøjet. For hver ekstra kubeafstand de kom fra basen, skulle de tage sig af flere og flere alarmer. De fleste kunne de justere sig ud af, men enkelte af dem insisterede på, at noget var galt med fartøjet. Mercosat trykkede koncentreret override-kommandoer ind i modulet på sin arm, og der blev stille igen. Waz tjekkede temperatur- og trykfølerne og lod øjnene køre hen over motorens informationstavler.

80% af den nødvendige højde var opnået, og alt så stadig ud til at være indenfor acceptable parametre i fartøjet. Dog ændrede temperaturen sig meget hurtigt nu, og det passede slet ikke med fremskrivningen af data fra den første del af turen. Den voldsomme temperaturændring, kombineret med det gradvist ændrede tryk, fik motoren til at sende advarsler om fluktuationer i blandingen af brændstof. Mercosat dobbelttjekkede sensorerne og bad Waz gøre det samme for at være helt sikker. Motoren var ved at brænde af. De kunne mærke små rystelser og kunne høre, at den var under voldsomt pres. De centrale gyroer arbejdede med en høj hvinen for at holde stabiliteten i fartøjet og sang en insisterende atonal fløjtemelodi.

“Vi er nødt til at gøre noget, Waz!” råbte Mercosat. “Farten er langt højere end vi havde forudset. Det er som om, motoren er gået i et loop. Der er for lidt modstand, så den kommer ikke af med den genererede effekt. Motorens temperatur stiger voldsomt!”

“Vi slukker ikke for den! Vi slukker ikke!” insisterede Waz med vilde øjne.

“Det går ikke, Waz. Jeg er nødt til det. Der er max ti sekunder til, at motoren er så meget uden af synkronisering, at brændstoffet vil begynde at brænde tilbage mod tanken! Hvis fartøjet altså ikke ryster fra hinanden inden,” konstaterede Mercosat.

“Lad mig tænke,” råbte Waz.

“Fem sekunder,” viste Mercosat med håndtegn.

“Slå manuelt over på impuls-tænding. 10 sekunders tænding. 20 sekunders pause. Det vil sænke farten, men vi har en god sikkerhedsmargin. Vi kan stadig nå det!” insisterede Waz.

Mercosat tøvede ikke og stolede på sin makker. Han tastede hurtigt nogle kommandoer ind i kontrolpanelet, og motoren slukkede. Den pludselige stilhed i fartøjet, gjorde det meget tydeligt, at voldsomme kræfter hev og sled i deres eneste lille prik af beskyttelse i det store ensomme ingenting. De holdt begge vejret og ventede. Motoren brølede igen, og de mærkede på ny deres kroppe blive presset ned i stolene, som tydeliggjorde den kraftige acceleration fra den store motor.

Det følte som om, at fartøjet blev ved med accelerere, selv når motoren var slukket. Waz var sikker nu. De ville klare det. Pyt med om fartøjet eks- eller imploderede, når de forlod verden. Ingen havde tidligere været så højt oppe. De vidste så lidt om det store univers. De få prober, som de havde sendt af sted forrige cyklus, holdt op med at sende data, efter de forsvandt op i det store blå. Hele hans krop sang af lykke og spænding. Op mod det

uendelige. Afsted. Afsted!

Det gav et voldsomt ryk i det lille fartøj, og de to gode venner og testpiloter blev rykket frem i selerne. En guddommelig stilhed gennemsyrede Waz og Mercosats lille kabine, og et blændende lys skar dybe kanaler i det mørke indre. Waz kiggede måbende ud af den forreste navigationsrude, og en uendelig blå baggrund stod som mejslet med lys i ruden. På det blå lærred af uendelighed så de noget, der lignede hvide klumper af det sarteste skum. Waz kiggede på Mercosat, og deres opspilede øjne mødtes i et kort øjeblik, mens fartøjet hang helt stille, og alle instrumenter bippede med advarsler.

Efter få sekunder drejede fartøjet næsen ned igen og begyndte at falde. Accelerometeret og gyrosensorerne fornemmede skiftet i bevægelse. På få millisekunder blæste de eksperimentelle hastighedsbegrænsende svæveskaller ud af bagenden af fartøjet og stoppede det voldsomme fald med et hårdt ryk i de fiberforstærkede liner, der holdt skallerne på plads.

“Vi gjorde det!” råbte Waz ophidset. “Vi brød overfladen, og vi lever endnu. Vi kom helt op i himlen, min ven, og vores øjne er ikke poppet ud.”

“Endnu,” udbrød Mercosat koncentreret. “Se!”

Begge piloter så, som de første nogensinde, deres verden oppefra. Den uendeligt smukke havoverflade glimtede i nuancer af blå, grønt og sølv. Hvidt skumsprøjt blev sendt til vejrs fra lange rullende bølger, og havfugle strøg hen over dale og toppe. Inde i den vandfyldte kabine under højt tryk kiggede Waz og Mercosat gennem fotosensitive lysdæmpende kighuller ud på det fantastiske skue og tjekkede alle de videnskabelige instrumenter en ekstra gang. Otonauterne jublede og krammede hinanden og dalede langsomt ned gennem den ekstremt iltmættede atmosfære mod heltestatus og en forandret civilisation.

Af:

Lars Behn-Segall
Stensborgvej 2b
8620 Kjellerup

Lars Behn-Segall kom til verden i 1976 og stod ti år senere mutters alene i kø i silende regnvejr for at komme først ind i bogbussen. Roger Leloups Yoko Tsuno ventede på ham inde i den gamle lune Volvobus og sendte hjernen til gigantiske smeltedigler på fremmede planeter.

Han er i dag på forunderlig vis endt som facilitator, agile coach, underviser og projektleder i finanssektoren.

Han klapper geder, synger falsk og skriver ting, der får ham til at nikke og smile.